

ἀναφύονται ὁμως καὶ ἐδῶ μεγάλα φιλονεμία δὲ τὸν τόπον (τῆ ἐγκεφάλου), εἰς τὸν ὁποῖον ἔαρεπε νὰ τεθῆ.

Ὁ Καρτέσιος, ἐπειδὴ εἶρεθῆ εἰς τὸν ἐγκεφάλου εἶας ἀδελφικός, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁμοίωσιμος μὲ καρδιάκι πίτυος, ἀνομάσθη ἀδελφίσις πίτυος, ἢ πίτειος, ἐσοχάδῃ, ὅτι ἐκεῖ ἔαρεπε νὰ τεθῆ ἡ καθέδρα τῆς Ψυχῆς, καὶ ὅτι ἐκεῖ ὡς αὐτὸ εἰς θρόνον ἐλάμβανε τὰς ἐξωτερικὰς προσβολὰς, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶδιε δὲ τὰς ἐρισμὰς τῆς εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς σώματος.

Διὰ τὴν ἡμπορῆ ὁμως εἶας τὸπος νὰ θεωρηθῆ ὡς καθέδρα ἰδάζουσα τῆς Ψυχῆς, καὶ κοινὸν αἰδητήριον, πρέπει πρώτον νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ἐκεῖ συνέρχονται ὅλα τὰ νεῦρα, ἢ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν τῆς. Ὁμως δὲ φαίνεται πάντῃ νεῦρον νὰ δγαίνη ποτὲ δπὸ τὸν πίτυωδῆ ἀδελφίσι. Χωρὶς τὸτο ὁ Πλέμπιος (Περὶ Ἀνατ. Τόμ. Γ' σελ. 157. Ἀρθρ. τῆς αἰδητήσεως Τόμ. Α'.) ἀναφέρει ὅτι ὁ Σλαυδὸς Γαβρός καὶ Ἀνατόμος εἰς τὸ Ἀμσερδαμ, εἶρηκαν εἰς τὸν πίτυωδῆ ἀδελφίσι πολλὰς περὶ τῆς ὁμοίως ὁ Βονέτ γράφει (Θεατ. τῆς Φύσεως Τόμ. Β'. Σελ. 309.) ὅτι ὁ περὶ εἰρημίας εἶρηκε φεῖς, καὶ ὅτι ἄλλοι εἶρηκαν τὸν ἀδελφίσι ὅλον δπὸ λιδωμῆρον, χωρὶς νὰ χάσαν τὴν δυνάμιν τῆς αἰδανέσθαι ἐν ὅσῳ εἶσαν ἐκεῖνοι, οἱ ἀνθρώποι, ὅπῃ ἔπαχον τὸτο.

Ὁ Δίγβυς θέλει περὶ τὸν ὁποῖον νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὸν φαιτὸν φραγμὸν, τὸτ' εἶναι εἰς ἐκείνῳ τὴν μυστήριον καὶ ἀφανῆ μεμβράνῃ, ὅπῃ ἀποκρίσει τὰ ἐμ-

προ-

τὴν βᾶσιν τῆς ἰδίας ἐγκεφάλου· ὁ Πλάτων εἰς ὅλλῳ τὴν κεφαλῆν· ὁ Πυθαγόρας εἶθετε τὴν λογικὴν δυνάμιν εἰς τὴν κεφαλῆν, καὶ τὴν ζωτικὴν εἰς τὴν καρδίαν. Εἰς ἐκείνῃ ὁ Χρυσίππος καὶ ἄλλοι Στωϊκοὶ τὴν εἶσαν ὅλλῳ εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ Διοσκουδὸς εἰς τὴν δυνάμιν κοιλίαν τῆς καρδίας. Ὁ Εὐμπεδικλῆς εἰς τὸ αἷμα, καὶ ἄλλοι ἄλλῃ (Σπρχολογ., Ψυχολογ. Μέρ. Β'. Τμήμ. Β'. Κεφ. Α'.)

προδινὰ γαστρίῃ τῆ ἐγκεφάλου. Ἐπειδὴ ὁμως μήτε ἀπ' αὐτῆ δὲν λαμβάνει ἀρχὴν πάντῃ νεῦρον, λέγουμεν καὶ ὅτι τὸτο τὸν λόγον, ὅπῃ εἶπαμεν ἀνωτέρω.

Ὁ Λαύκιος, ὁ Μπερζέρ, ὁ Πεϋρονίσις, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὁμοφάνως τὴν θέσῃ εἰς τὸ τυλιγμένον σῶμα, τὸτ' εἶναι εἰς ἐκείνο τὸ λευκότερον καὶ φαχύτερον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ δύο ἡμισφαίρια τῆς ἐγκεφάλου ὅπῃ τὰ ὀπίθινὰ μέσα εἰσὶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν βᾶσιν, καὶ δπὸ τὸ ὁποῖον δγαίνειν ἀλλήθινὰ κάποια νεῦρα, κατὰ τὰ ὀπτικά, τὰ ὅποια ἀρχονται δπὸ τῆς μέρη ἐκεῖνα, ὅπῃ ἀνομάζονται θάλαμος τῆς ὀπτικῆς νεύρων, καὶ τὰ παθητικὰ, ὅπῃ γινώσκονται ἐκεῖ πλυσίον, καὶ χρησιμίζονται εἰς ἐκείνας τὰς κινήσεις τῆς ὀφθαλμῶν, ὅπῃ συνῆσθαι τὰ πάθη. Ὁμως τὰ ἄλλα νεῦρα ἀναφύονται ὅλα ἀμέσως δπὸ τὸν κορμῆν μυελόν, καὶ ἀπὸ τὸν ἀκαθάρθῃ, ἢ νωτιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἡμπορεῖσαν νὰ ἀνακαλύψαν, ὅτι τὰ νεῦρα ἀπολεθῆσαν μέσα εἰς τὴν ὑπόστασιν τῆς εἰρημῶν μυελῶν τὸν δρόμον τῆς, ἢ νὰ ὑπάγαν νὰ εἰσθῆν ἢ μὲ τὸ τυλιγμένον σῶμα, ἢ μὲ πάντῃ ἄλλο μέρος, δὲν ἡμπορεῖσαν τότε νὰ βεβαιώσαν μήτε τὸ κοινὸν αἰδητήριον, μήτε τὴν ἔδραν τῆς Ψυχῆς.

Πρώτος, ὅπῃ ἡμπορεῖσε νὰ ἀιχνύσθῃ ὅτι τὰ νεῦρα εἰσθῆναι εἰς τὴν ὑπόστασιν τῆς μυελῶν, καὶ αὐτὰ τῆ ἐγκεφάλου, εἶσαθῆ ὁ Ἀββα Τσαφόλις, τῆ ὁποῖα ἐτυπώθησαν κάποια ἀφαιρησέσις πῶρα νεωσὶ εἰς τὰ ἐπιπέκτα Συγγραμμάτια τῆς Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν (Τόμ. II'. σελίδ. 390.). Ἐπειδὴ αὐτὸς διεύσκειν τῆς ἔσθῃ νὰ ερεοποιήσῃ τὸν ἐγκεφάλου, ἀφίνων τῆς τὸν πολὺν καιρὸν μέσα εἰς πνεῦμα οἶνον (ρακί), ἡμπορεῖσαν ἀνατέμνωσθαι τὸν, νὰ ἰχνυλατῆσθαι τῆς ἵνας τῆς νεύρων, καὶ δπὸ τὸτο νὰ ἰδῆ ὅτι τὰ ὀφθαλμικὰ τελειόνειν εἰς τὰ δύο πῶρα γαστρίδια τῆ ἐγκεφάλου· τὰ γαστρίδια εἰς τὰ τρίτον γαστρίδιον· τὰ ἀκρωτικά εἰς

τὰ